

Københavns Kommune, som vi læste om i Bladene en Gang i Sommer. Det hed sig den Gang, at hvis Staten ikke traadte hjælpende til, risikerede Københavns Kommune at slaa en økonomisk Kclbøtte. Men naar det er Tilfældet med det grønne Træ, hvordan skal det saa gaa med det tørre? Københavns Kommune har jo indtil for ganske nylig været betragtet som en af de mest velstillede i hele Landet, og hvordan skulde den for Resten være andet, hvis den ellers har ført en tilforladelig og fornuftig Administration. Den er, som vi ved, Landets Hovedstad og Regeringens Sæde, den rummer alle de store Lærestalter: Universitetet, Landbohøjskolen, Polyteknisk Lærestalt med flere, den huser de store Statssamlinger og forskellige Museer, den har Rigshospitalet, Frihavnen, alle disse Fordele har den fremfor nogen anden By her i Landet, og endda har Byen sine store økonomiske Vanskeligheder at kæmpe med og undser sig ikke ved at raabe om Statens Støtte til videre Udvikling. Hvis man nu vil spørge, hvad Grunden kunde være, vil der sikkert kun kunne gives eet Svar, og det Svar er ganske nærliggende: En alt for flot Administration. København har en forunderlig Evne til at drage Landets Ungdom til sig, og det har den baade i de gode og i de mindre gode Tider. I de gode Tider, naar der er nok af Arbejde, har København jo kunnet byde en større Arbejds løn end til Eksempel Landet, i Forbindelse med Arbejdstid, der ogsaa var kortere end paa Landet. Og dette i Forbindelse med de mange Adspredelser: Tivoli, Dyrehaven o. s. v., har jo bevirket, at en Del af vor Ungdom ude fra Landet har ladet sig lokke her ind til København i alt for hurtigt Tempo, for maaske senere bitterligt at have fortrudt det. Men saa i de mindre gode Tider, naar Arbejdet afløses af Arbejds løshed, skulde man jo ikke tro, at København fristede. Jo, det gør den alligevel, for saa bydes der herinde en meget større Understøttelse end mange andre Steder. København har administreret alt for flot, dette kan ikke benægtes. Men lad mig for at bevise denne min Paastand fremkomme med et eneste lille Bevis. Umiddelbart efter, at vi i Rigsdagen i 1919 havde vedtaget en Lønningslov for Statens Embeds- og Bestillingsmænd med sine rundelige Lønninger, da vedtog Københavns Magistrat en Lønningslov for sine Tjenestemænd, der laa betydeligt over den Skala, som var gældende for Statens Tjenestemænd, ja, saa vidt jeg ved, laa den en 500 à 600 Kr. højere end Skalaen for de tilsvarende Stillinger indenfor Staten. Et saadant Overbud, en saadan Flothed, mener

jeg, jeg har Ret til at kalde en alt for flot Administration. Burde Københavns Kommune ikke have overvejet lidt nærmere den Gang, inden den skred til en saadan Lønforhøjelse, om den i Virkeligheden havde Raad dertil? Forholdet var jo nok det, at man allerede paa dette Tidspunkt ikke var uvidende om, hvordan Københavns økonomiske Status stod. Nu maa altsaa Københavns Kommune som saa mange andre, der har ekstravageret, tage Skade for Hjemgæld, fordi den ikke har vogtet den betroede Skærv paa behørig Maade. Men det synes jeg, at Staten, og derved forstaar vi jo alle Landets Borgere, ikke skulde lide under. „Som man reder, saa ligger man“, siger en gammel Sætning, og det maa Københavns Kommune sikkerligt nu bittert erfare. Ja, „det bødes der for i mange Aar, som kun var en stakket Glæde“. At Københavns Kommune som den socialistiske Kommune, den er, naturligvis ikke tænker paa i videre Grad at nedsætte sine Arbejds lønninger ud over, hvad Pristallet byder, kan man naturligvis nok forstaa, men den holder endog igen hermed, som vi hørte forleden, da den højtærede Indenrigsminister fremsatte Arbejds løshedslovsforslaget her i Tinget og i sin Fremlæggelsestale henstillede til det høje Ting at vise Villighed til ogsaa at forhandle om Nedsættelse af Arbejds lønningerne for Lønarbejdere. Da udbrød et æret Medlem, den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (J. P. Nielsen): „Det skal aldrig ske“. Ja, man ved jo aldrig, hvad der kan ske, saa det kunde jo ogsaa tænkes at ske. Det lod sig jo dog gennemføre trods Fagforeningens Modstand i St. Jørgensbjerg Sogneraad, og vi maa huske paa, at dette Sogneraads Flertal endda bestod af Socialdemokrater. Men naar dette er Tilfældet, og det var Tilfældet trods Storm og trods Blæst, mener jeg, at det er uklogt at udslynge en saadan Sætning, at det paa ingen Maade lader sig gøre, at det aldrig nogen Sinde skal ske. Nu hører man imidlertid fra flere Sider, ogsaa fra radikal Side, at det vilde være uklogt, ja ligefrem en Forbrydelse, at nedsætte Lønnen yderligere, da Prisnedsættelsen for Levnedsmidler og andre Livs fornødenheder ikke har fundet Sted i samme Omfang som Nedgangen i Arbejds lønningerne. Den Paastand tror jeg at kunne føre Bevis for ikke passer, og jeg tror, dette Bevis er rigtigt. Det er en Udtalelse af en Mand, som ikke er ukendt indenfor Socialdemokratiets Rækker, nemlig Forretningss føreren for Smedenes og Maskinarbejdernes Fagforbund Hr. I. A. Hansen af København.